

[Poul Møller.]

lån til byerne, som intet har med de nationale problemer at gøre; og hvis mulighederne for at finde en løsning på de nationale problemer er blevet kompliceret, skyldes det, at regeringen har taget munden så fuld og villet have så meget behandlet samlet som overhovedet muligt.

Lad mig sige over for de bemærkninger, den højtærede justitsminister gjorde i sit indlæg, at vi kan stort set dele ejendomsproblemet over for markedsspørgsmålet, over for Romtraktaten, op i 3 grupper, nemlig sommerhusene, landbrugsejendommene og de industrielt formålsbestemte og handelsmæssigt formålsbestemte byejendomme.

Vedrørende sommerhusene er der ingen tvivl om, at det, vor forhandlingsskitse indeholder om de rekreative områder, sommerhuse og sommerhusgrunde, dækker hele det behov, der kan være for at standse en invasion op ad Jyllands vestkyst, og i vore skønne sommerhusområder. Vi har den opfattelse, at 1959-loven, som er vedtaget enstemmigt her i det høje ting — og som vi var tilhængere af, da vi mente, det var rigtigt, vi tog fat på disse problemer — ikke er så værdifuld som den lovgivning, vi her foreslår for sommerhusenes vedkommende. Vi ved, at 1959-loven blot kræver, at man skal have kortvarig bopæl her i landet for at kunne købe et sommerhus eller en sommerhusgrund; man kan derefter forlade landet igen og dog have ret til at beholde denne sommerhusgrund. Derfor har vi sat den skærpelse ind, som går ud på, at man for at kunne købe sommerhus skal have to års ophold umiddelbart inden erhvervelsen. Med hensyn til hele det rekreative område, sommerhuse og sommerhusgrunde, er der altså ingen problemer; der er det værn, man med rimelighed kan stille op, i den lovgivning, vi her foreslår.

Så er der landbrugsejendommene, hvorom vi også har foreslået ændringer i forhold til regeringens lovforslag. For det første tror vi ikke, at regeringens forslag om en forkøbsret overhovedet er effektivt over for udlændinges opkøb af dansk jord og danske landbrugsejendomme. Vi tror, at forkøbsretten må anvendes på en sådan måde, at den ikke diskriminerer, og derfor

vil det være umuligt for en landbrugsminister at anvende denne adgang, fordi han skal af med jorden igen og derfor er nødt til, hvis der har været en udenlandsk køber, så også at sælge til en udenlandsk køber. For det andet tror vi, at bopælspligten vel i visse tilfælde kan være et værn, men i de tilfælde, som det ærede medlem hr. H. C. Toft nævnte i formiddags, kan den ikke være noget værn. Over for den udenlandske landmand, som har gået på landbrugskursus f. eks. i Holland, er den ikke noget værn; han kan købe uden at tage bopæl. Den er ikke noget værn over for den udlænding, der vil købe en landbrugsejendom og tage bopæl på den. I den udmærkede redegørelse, den højtærede statsminister gav markedsudvalget den 15. november 1962, og som er optrykt til brug for folketingets medlemmer, siger den højtærede statsminister netop — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Men man vil ikke kunne hindre udlændinge i at købe landbrugsejendomme med det formål at tage bopæl på ejendommen og drive den landbrugsmæssigt. En øget efterspørgsel af denne art vil — navnlig i grænseegnene — kunne rejse problemer af nationalpolitisk karakter.“

Vi ser altså, at hverken forkøbsretten eller bopælspligten giver den vandtætte ordning, som den høje regering egentlig gerne vil forestille befolkningen at dens lovforslag giver. Nu drømmer jeg ikke om, at noget kan blive vandtæt, men jeg vil blot gøre opmærksom på — på baggrund af de fejl og de mangler, man har hæftet ved oppositionsforslagene — at man må ikke tro, at man selv kommer med noget, der er vandtæt. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Men bedre!). Om det er bedre, er en skønsag, og om smagen skal man ikke diskutere. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Men om politik!). I politik er det et spørgsmål, om der er vilje til stede til at prøve at opnå et bredt grundlag for denne lovgivning, som skulle være et nationalt værn.

Vi foreslår, at man opstiller det værn, at for at en landbrugsejendom skal besiddes af andre end landmænd, som har arbejdet i landbruget i to år, kræves der tilladelse — det er altså ikke knyttet til en bopælsordning. Det er, som nævnt af adskillige